

Dr. Mihály Ferenc

A TÖRTÉNELMI JÉZUS

(Előszó)

Dr. Raffay Sándor evangélikus püspök az Evangéliumokhoz írt magyarázataiban idézeteket közöl NIKODÉMUS "APOKRIF EVANGÉLIUMÁBÓL", melyben a többek között ez áll:

"Mikor a zsidók meghallották, hogy Arimatiai József elkérte Pilátustól Jézus testét, nagyon megdühödtek és Józsefet felkeresve egy ablak nélküli házba zárták és öröket állítottak az ajtó mellé...A hét első napján pedig az egész sokaság arról tanakodott, hogy milyen halállal végezzék ki őt. (Ezt Toursi Gergely is megírja. 22. old.)

Mikor a Nagytanács elhelyezkedett, megparancsolták, hogy vezessék Józsefet elő. De mikor az ajtót kinyitották, nem találták őt ott. És csodálkoztak, mert a pecsétek érintetlenek voltak, az ajtó kulcsa pedig Kajafásnál volt.

Még ott ültek együtt a zsinagógában, mikor odajött néhány ór, azokból akiket a zsidók Pilátustól Jézus sírjának őrzésére kértek, nehogy tanítvánvai odamenjenek és ellopják őt. Ezek a zsinagóga főknék elmondták a történeteket, hogyan keletkezett egy nagy földrengés és hogyan láttak egy angyalt leszállni az égből, hogyan hegyerítette el a követ a sír szájáról és ült annak tetejére, miközben csillogott mint a hó és mint a villámlás. "Mi pedig megrémülve úgy feküdtünk ott, mint a halottak és hallottuk az angyal szavát az asszonyokhoz, akik a sírnál időztek: "Ti ne féljetek. Todom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, feltámadt...és Galileában van..."

Miféle asszonyokhoz beszélt? Kérdezték a zsidók. És hány óra volt akkor?

Nem tudjuk kik voltak, de lehetett éjfél. Felelték az örök.

Miért nem ragadtátok meg az asszonyokat? Kérdezték a főpapok.

A félelemtől olyanok voltunk mint a halottak és nem is reméltük, hogy valaha is meglátjuk még a napvilágot. Hogyan tudtuk volna megra-

gadni őket? Felelték az örök.

Él az Isten, mondták a zsidók, hogy nem hiszünk nektek.

Olyan sok jelet láttatok már ennél az embernél és mégsem hittetek, hogyan hinnétek hát nekünk?....

"Ne legyen többé szó ezekről a dolgokról, nehogy mindenki Jézus felé forduljon." Mondották a zsidók és tanácskozni kezdtek. Majd vették azokat a bizonyos ezüst pénzeket és a katonáknak adván, mondták:

"Mondjátok azt, hogy amíg ti aludtatok, eljöttek a tanítványai éjjel és ellopták...."

Azok pedig elvéve a pénzt, úgy beszéltek, amint kitanitották őket."

Ez az írat "GESTA PILATI" címen latin nyelven és görögül is meg van, de az eredeti héber szöveg, amit Nikodémus írt, elveszett. Jegy-
zi meg Raffay püspök, APOKRIFUS EVANGÉLIUMOK című művében.

Az eredeti írat elveszése itt is olyan jellemző, mint a kánoni-
skor, amikor zsebtől eltűnt evangéliumi iratok eredeti jeinek elveszése.

Hogy lehet az, hogy a másolatokra az Egyház tudott vigyázni, de a
szókkal értékesebb eredetire nem? Csakis úgy, hogy azt megsemmisítették,
mert nem illett bele az ő szándékukba, a mítoszfeltetésbe. Ezért vannak
az ellentmondások mindegyikben. Arimatiai József eltűnése a lezárt
szobából csak úgy volt lehetséges, hogy valaki segített neki megszök-
ni. És ez a valaki csak Nikodémus lehetett, aki bár nem volt zsidó,
de magasrangú prozelita farizeus volt, tehát nem esett gyanúba. Neki
életbevágó érdeke volt az eset elmisztifikálása.

A másik ellentmondás, mely a Pilátustól kért örökről beszél, már
a másoló betoldása lehet, mert úgy az Evangéliumok, mint Pilátus je-
lentése szerint Pilátus nem adott öröket a sír őrzésére, hanem azt
mondta a zsidó papnak, hogy "Van őrségetek, őriztessétek magatokat." Leve-
lésben pedig megjegyzi, hogy "Igy legalább csak magukat okolhatják, ha
történik valami, nempedig a rómaiakat."

Az égből leszállott angyal meséje csak azért keletkezett, hogy

az Örök a saját hibájukat, az elalvásukat mentegessék. Ebben javukra játszott az a tény, hogy a -Pilátus által is említett - egyiptomi földrengés utórezgései még másnap is és harmadnap is érezhetők voltak. A földrengés olyan erős volt, hogy a templom és más épületek falai megrepedtek. Irják az evangélisták.

Az Örök megvesztegetése is egy ellentmondás, mert az Evangéliumok szerint a Júdás által visszaadott fejpénzen a papok megvásárolták a fazekasnak mezejét temető részére, Tehát azt a pénzt nem adhatták az Öröknek.

Jellemző, hogy az egyszerű krisztján hívőnek nem tűnik föl, hogy a kánonizált ifások mind másolatok, amelyeknek az eredetijei csodálatosképpen elvesztek, és ezek szöges ellentétben vannak az eredeti, de nem kánonizált iratokkal, mint például Publius Lentulus római tábornok levele a császárhoz, vagy Pilátus levele a szenátushoz és a császárhoz. Ez utóbbiakat a kegyes tanítások elhallgatják csak azért, hogy elvegyék a nagy prófétát attól a néptől amelyikből származott, amelyiknek szabadságáért küzdött, a szittya-magyarai néptől.

A legkirívóbb hamisítások azok, amelyek a krisztján üdvössétan alapját képezik, miszerint Isten küldte Fiát a halálba, vagy hogy Jézus maga is meg akart halni, hogy beteljesedjen az írás stb.

A magyarul kereszténynek nevezett, ótestamentumi alapú krisztján "Üdvösségtan" szerint ugyanis: "Jézus önként adta magát a halálra," mert az ótestamentumi Ádám és Éva által reánk hagyott "Eredeti Bűnt" Isten csak úgy tudta megbocsátani, ha egyszülött Fiát megölik.

Az eredeti bűn azonban csak zsidó mese, melyet az ótestamentumi írók a szuméri ENKI-NINURSÁG mítoszból kerekítettek ki, ahol a Nin-Úrság által ültetett kert fájának gyümölcséből ISHIMUD megetette Enkit -Ninurság tilalma ellenére- amelyért el is nyerte büntetését, de másra, vagy az emberiségre átszálló "eredeti" bűnről ott szó sincs.

DICSŐSÉG ISTENNEK ÉS AZ EMBEREKHEZ JÓAKARAT...

Az Úrnak egyik esztendőjében, körülbelül ezerkilencszázhetvenvalahány évvel ezelőtt, Galileában, ahol az idegenek, a szkiták laktak, egy Názáret nevű városkában Scythopolishoz nem messze, egy József nevű ácsmester felesége, Mária, egy farmon fiúgyermeknek adott életet.

Justinus hitszónok, aki a második században élt, "Beszélgetés a zsidó Trifonnal" c. értekezésében Jézusról azt írja, hogy barlangban született és megjegyzi, hogy művét "Az apostolok visszaemlékezései" alapján írta. Evangéliumot, vagy Dávidtól való származást ő még nem említ, mert akkor még ez a mítosz nem létezett. A legrégebbi evangélium, a Márké, Jézus származását meg sem említi, hanem működését megkeresztelkedésével kezdi, ugyanúgy mint János. A Máté és Lukács szerinti evangéliumok már bőven tárgyalják születésének körülményeit, származását, bár ezek későbbi keletűek. Eredeti iratok, vagy feljegyzések nem maradtak fenn egyetlenegy evangéliumról sem. A judeai bethlehemben való születés és Dávidtól való származás csak későbbi betoldások eredménye az evangéliumokban.

A történészek, köztük Ivar Lissner, Ernest Renan, H.S. Chamberlainstb, egyöntetűen megegyeznek abban, hogy Jézus Galileában, Názáretben született, nem zsidó, hanem scytha-sumér szülőktől. Az ellenkező állítások csak elhomályosító, romantikus tendencia eredményei, amikor mindent egy romantikus légkörbe burkoltak és a hétköznapi emberek részére elérhetetlenné tették Krisztust. Irja Chamberlain. Mindez a mesterkedés néhány "egyházatyának" Epiphaniusnak és társainak műve, hogy Istennek ezt a legnagyobb fiát, beleszólják a zsidó mitológiába, az Ótestamentumba, elvéve az Úr Jézust nemcsak a hétköznapi emberétől, hanem attól a néptől is, amelyikből származott, vagyis a szittya-sumér-magyar néptől.

Ma már azonban a kövek, cserepek, papyrusok és apocriphok beszélnek. És mi kései atyjafiai nemcsak azért tiszteljük mert a világtörténelem legnagyobb egyénisége volt, tanítása pedig "mely az ő szájából vagyon" szent hagyaték részünkre, hanem szeretjük és tiszteljük azért is, mert Isten különös kegyelmével a mi szittya népünket választotta ki arra, hogy -mint annyi nagy embert- az ő legnagyobb fiát is mirajtunk keresztül küldje el az ő Igéinek hirdetésére. A Talmud "Az istentelen Nimród fia fiának" nevezi őt, és nem ismeri el zsidónak, mert Nimród ősapánk sem volt az.

Közeleg a Karácsony, amikor embermilliók ünneplik a "Világ Világosságának" születését. A tévelygők félelemmel vegyes áhitattal térdelnek a bethlehemi kisdud jelképes jászola előtt.

Mi pedig büszke örömmel zengjük: Dicsőség neked Istenünk, Üdvöz légy Mária Nagyasszony és József mester. Dicsőség néked is Jézus, Nimród fiának fia.

- Dr. Mihály Ferenc -

"Én ugyan vízzel keresztteltek titeket megtérésre, de aki utánam jő, erősebb nálamál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó, ő Szent Lélekkel és tűzzel kereszttel majd titeket." Mondja Keresztelő János. (Máté Ev. 3:11)

Az Új Testamentum írói mind a négy Evangélium elején megemlékeznek Keresztelő Jánosról, akihez Tiberius császár uralkodásának tizenötödik esztendőjében "lén az Úrnak" szava... és méné a Jordán mellett lévő minden tartományba prédikálván... és kereszttelvén... a megtérésre..." "Ez a János pedig toveször ruhát viselt és bőrv volt a degeka körül..." És mint "kiültő szó a pusztában" mennydörögte az Élő Isten elszóledt gyermekei felé: "Térjeték meg, mert elkövetkezett az Istennek Országá." "Egyerőgessétek az Úrnak útját, mert a fejsze immár a fák gyökerére vettetett, és minden fa amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik." Írják az evangélisták.

Ilyenkor, a naptári "Vízkereszt" napja körül, minden keresztény lemplomán prédikálnak a keresztségről és Keresztelő Jánosról, aki már Jézus fellépése előtt is kereszttelt, és akihez maga a Názáreti Jézus is elment megkeresztelkedni, mielőtt EL szétszóródott fiai országjárásának nagy munkáját megkezdte volna.

Hogy a kereszttelés stertartását abban az időben valóban kereszttelésnek hívták e? Nem tudjuk. A legrégibb írások, így a görögök is, az elő térítésnek, görögül "baptizein"-nek írják. A Smith's Bible Dictionary szerint ez a legkorábbi hagyományos szokás volt az úgynevezett prozelitáknál, vagyis a zsidó hitre térített nem zsidó népeknel. Ezek közül származott Keresztelő János és a Názáreti Jézus is.

Az evangélisták megemlítik, hogy amikor Keresztelő János kereszttelt, egyik alkalommal zsidók is mentek hozzá megkeresztelkedni, a farizeusok és sadduceusok közül, de János elzavarta őket, rájuk kiabálva, hogy: "Mérgek kigyóknak fajzatai! Kiőssoda intett meg titeket, hogy az Isternek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete." (Máté 3:7). Tehát János a prozelitáknak ezt az ősi szent szertartását nem volt hajlandó alkalmazni a zsidókra is, hanem csak az őslakó IZRAELITÁKRA.

Kik voltak az Izraeliták? Heinrich F.V.Gesenius (1786-1842) a Hallei egyetem teológiai professzora szerint Canaan őslakó népeit hívták IZRAEL néven, ami "Isten Katonái" jelentésű (Soldier of God). Dr. Pálfi Károly tábori főesperes, történész az arámi nyelv alapján EL HARKOSAI-nak értelmezi. Immanuel Velykovsky "Ages in Chaos" című könyvében írja, hogy ezek a népek, országukat az "Isten Országának" nevezték. Ezek közé telepedtek be a zsidók ősei Solymától (Jeruzsálem) délre, főleg JUTA környékére. Így lettek JUTAIK, majd JUDAIK.

Láthatjuk tehát, hogy az Isten Katonái, EL HARKOSAI, Isten Fiai, Canaan őslakói, nem voltak azonosak a zsidókkal, a Juda népével. Nyelvük is különböző volt, mert a zsidók, őseik beduin nyelvet beszéltek, míg a canaaniták a hittita scytha és az északi Sumér arameust.

Ezek után már senki előtt sem lehet kétséges, hogy a KERESZTSEG népe a scytha-szittyá-sumér, vagyis magyar nép volt, a Nimród népe. Gondolom, olvasóim most mosolyognak, de hogy némelyek még bosszankodjanak is, vegyük elő Mindszenty hercegprímás volt titkáranak, Dr. Zakar Andrásnak a "Sumér Hitvilág és a Biblia"-c. könyvét, nyissák

fel a 110-ik lapon, ahol a VIII. MELKIZEDEK - MÁGUS VALLÁS című fejezetben Palesztinának a zsidó bevándorlás előtti őslakóiról beszél.

Mózes I. Könyvéből tudjuk, hogy amikor Ábrahám Sálembé ért akkor őt Sálem királya Melkizedek is fogadta, aki egyben a "Magasságos Isten papja is volt." Melkizedek -valószínűleg barátságos gesztusként- meg is áldotta Ábrahámot, aki tizedet adott Melkizedeknek mindenedből. De ki volt Melkizedek, és hol volt Sálem, az ő országa?

Ezekre vonatkozóan Dr. Zakar András a következőket írja: "A jelenet (Melkizedek és Ábrahám között) rendkívül gazdag értékes adatokban. Akár kanaániták, (...Kánnak leszármazottai) akár szkiták éltek a közvetlen környéken, pap- királyuk ...a felséges Isten papja, igaz ember volt és nyilván alattvalói, illetve hívei is, ezt a hitet vallották" "Nagyon valószínű, hogy ugyanolyan "Ural-Altáji" családba tartozó népek éltek itt is, mint annak idején Sumérban."

Josephus Flavius, zsidó történetíró, aki a Kr.u. első század utolsó negyedében írt, azt írja, hogy Jeruzsálemnek régebben SOLYMA volt a neve. "Ez pedig Melkizedek Sáleme.", írja Dr. Zakar.

Más történetírók szerint Solyma nevét a vár jelvényeként tisztelt sólyomtól kapta. Mivel a bátorságáról híres sólyom szent madár volt, a várost a görögök Hiero-Solymának (Szent-Solymának) nevezték.

"Ezek után nem nehéz összefüggést találni a lovas kultúrájú fémműves szkiták (szittyák) Szent Sólyom tisztelete s a későbbi Szent Sólyom-Hiero Solyma között. A szittyák után a kanaánita népek is folytatták Jeruzsálemben a Nap tiszteletét." Dr. Zakar András a Nap tiszteletéről beszél, nem pedig Nap imádrásról, mint azt egyes "antiszuméristák" gúnyolódva teszik. Szittyák-Sumér őseink a Napot nem tekintették Istennek, hanem csak az Isten szimbólumának, míg az egyenlőszárú keresztet az isteni Hatalom jelképének.

A gúnyosan mosolygóknak a következőképpen felel Dr. Zakar András: "Az 1968. évi jeruzsálemi ásatások során a várfal felszín alatti részén, zsidó régészek SZKITA ROVÁS-FELÍRATOKAT találtak. Ekkor azonban a kutatók árkokat sietve visszatemették." Ime, ez az adat is egyik láncszeme az ősi magyar multat megmásító őstestamentumi tendenciának, melyhez a zsidó-keresztény szemléletű "tudósok" nem mernek hozzányúlni. Ehhez Zakar Andrások és Ijjas Antalok kellenek. Hála Istennek, ma már vannak, akik ki merik mondani az igazságot, hogy a Názáreti Jézus -akit Pál apostol "a Melkizedek rendje szerinti főpápnak" nevez,- a Melkizedek hite szerinti Felséges Isten szittyák-magyar fiai közül származott és ősei törvénye szerint ő is megkeresztelkedett, keresztelő János által.

A keresztség tehát már a Keresztény Egyház megalakulása előtt, sőt Jézus előtt is szent szertartás volt évezredek óta. Az ősegyiptomiak is gyakorolták, mert a papjelölteket "alámerítették". Ők magukat az Atlanti Óceánban elsüllyedt Atlantiszból származónak tartották. Atlantisz egykori létezése felől ma már nincs vita, mert a tenger alatt megtalálták a romjait. Onnan származó írásbeli adataink egyelőre nincsenek. De felmerül a kérdés, hogy vajjon Atlantiszban is gyakorolták e a keresztelést. Bizonyára igen, mert ha tovább megyünk középkorunkba, ott már ősi Maya írások bizonyítják, hogy az alámerítés szertartását a Mayák is gyakorolták férfivá avatás szertartásánál. Sőt bizonyos esetekben gyermekeket is kereszteltek. Ennek valószínűleg dinasztikus, vagy örökösödési okai lehettek, hogy bizonyos szerepre, vagy jogokra már előre elkötelezzék a majdán felnövő ifjút.

Azonban a keresztség eredetének felkutatásában még innen is tovább kell mennünk, át a Földes Óceán szigetvilágába. Itt megint csak egy elsüllyedt kontinensről van szó, MU-ról, vagy ahogy ma már

régészek nevezik, MUROR-ról, melynek tengerszint felett maradt részei a Husvét szigettel együtt együtt képezik a Csendes Óceán szigetvilágát. James Churchward, William Niven, Arthur Poznanszky és Csicsáki Jenő írásait az elsüllyedt Murorról, a tudományos világ sokáig nem vette komolyan. Ma már azonban a szigeteken lévő romok, valamint az amerikai hadsereg és DUKE egyetem mélytengeri kutatói a tenger fenekén is találtak romokat "bizonyos fajta felírásokkal". Dr. Reesdon Hurdlop angol régészprofesszor pedig 1959-ben a mexicói homokbányában 20 méter mélyen megtalálta a világ legértékesebb régészeti leletét, hatvankilenc papyrus tekercset, mely egy murori kispap naplója. Tony Harill "MU REVEALED" című könyvének 89-ik oldalán bemutatja egyik papyrusnak a fényképét, melyen a betűk azonosak a föníciai-scytha-magyar rovásírással.

De mi köze ennek a szenzációs leletnek a kereszteléshez? Kérdezheti az olvasó. Az, hogy az elsüllyedt Murortól távol megmaradt szigeteken még ma is élnek olyan primitív népek, amelyek a hozzánk eljutott murori kultikus hatásokból valamit megőriztek. A torontói Channel 2-rádió az 1970. jan. 29-iki adásában beszámolt egy Új-Guineai expedícióról mely az ottani szigeteken olyan őslakosokra is talált akik fehér embert még nem láttak. Mikor bizalmukat megnyerték, a "vadak" bemutatták nekik az ifjak férfivá avató szertartását, melyben az "alámerítés" vagyis az őskeresztény módi keresztelés is szerepelt.

Eljurottunk tehát a kereszttség eredetének kutatásában oda ahol a tudósok szerint az emberiség bölcsője ringott, MUROR-ba, melynek népét Ők MAGYA néven nevezik. Augustus LePlongeon, James Churchward Paul Schliemann, Dr. Oserák József, Csicsáki Jenő stb, szerint ezek a Magyák terjesztették el a kultúrát és civilizációt az egész világon, kolonizálva Atlantiszt, Nyugat- és Déleuropát, Egyiptomot és Előázsia egyfelől, míg Kelet- és Középázsia Mezopotámiáig másfelől. Ezeket a népeket nevezik a nevezett tudósok Sir H.C. Rawlinsonnal az élen Ős-Scytha (Ős-Szittya) népeknek, melyeknek legkimagaslóbb urankodója volt NIMRÓD, a Hunok, vagyis Magyarok ősapja. Legnagyobb prófétáik pedig Zoroaszter, Budha és a már újabbkori Názáreti Jézus.

Ezek után kimondhatjuk, hogy a Kereszttség szent szertartását a mi szittya-magyarai népünk adta a világnak, mely szentség alá Jézus is alávetette magát, mert magyar szíve-lelke azt sugalmazta neki, hogy "Illik nekünk minden igazságot betöltenünk." (Máté 3:15).

Mindezek után már feltehetjük azoknak a kérdéseire, akik azt kérdezték, hogy mi Magyar vallásúak keresztények vagyunk-e?

IGEN. MI VAGYUNK AZ IGAZI KERESZTÉNYEK, mert ősünk által évezredek óta ránk hagyott szent örökség folytan mi már kereszténynek születtünk, melyben a kereszttség szertartása csak megerősít bennünket. Természetesen más népek gyermekei is lehetnek keresztények nevelés és szabad akarat folytan, de nem a keresztvíz teszi őket keresztényekké, hanem magatartásuk, függetlenül attól, hogy alámerítés-sel, vagy leöntéssel lettek megkeresztelve. Mert nem a forma számít, hanem a hit. Az alámerítés formája a paradicsomi állapotban, meleg égvő alatt fejlődött ki, de mindig a szabadban. Ez a hidegebb égvő alatt és a mai civilizációs viszonyok között már kevésbé gyakorolható. Ezért, mint modern megoldást, el kell fogadnunk a leöntéses formát, ami templomban, hányepélyes szertartás keretében végezhető akár felnőtten, akár gyermekben. De gyermeknél legalább két "kereszt-szülőnek" vállalni kell a szülőkkel együtt a nevelésért a felelősséget. Akit már egyszer megkereszteltek, egyszerű nyilatkozattétel-lel elfogadjuk kereszténynek, illetve magyar vallásúnak.

- Dr. Mihály Ferenc -

A TÖRTÉNELMI JÉZUS.

I.

A népszerűség terén Jézusnak nincsenek komoly riválisai, írja Ft.Dr.Nyisztor Zoltán egy közvéleménykutatás alapján, mert Jézust, a világ világosságát újra felfedezték kortársaink.

Valóban: Jézus személye, származása, élete és halálának körülményei napjainkban állandó téma, mert felfedezték ugyan, de még nem "tárták fel", hanem ködfüggöny mögé rejtve, az ótestamentumi szakadék mögé zárva elvették tőlünk a Mestert, és olyan nép nyakába akarják varrni, amelyiknek Ő nem kell. Tanításait elködösítették, és mint Zajti Ferenc írja "Magyar évezredek" című könyvében: "...a krisztusi szkita lelkű kereszténységet az Ótestamentum szellemében megfogalmazott nyolcvan dogmatétellel a zsidó mentalitású dogmaelvek elfogadására kényszerítették." Ez történt a "Niceai Zsinaton" 325-ben, miután az azt megelőző kétszáz év alatt az előkészítő munkálatokat -bár nem tökéletesen- de alaposan elvégezték.

Személyét hol Dávidtól, hol a Szentlélektől származtatva, származását úgy összekuszálták, hogy nem csodálkozhatunk azon, ha vannak olyanok akik még létezését is Kétségbe vonják.

Jézus alakjáról hű képet rajzolni, szereplésének igazi lényegét megismerni csak az Evangéliumokból nem lehet, mert azok nem eredeti alkotások, nem szemtanúk írásai, hanem Márk feljegyzésiből készített másolatok másolatai, szóbeli hagyományok adataival kiegészítve. A másolások jó alkalmak voltak a mithosz keltés érdekében foganatosított betoldásokra és változtatásokra. Így kerültek beléjük a népszámlálással kapcsolatos utazás, a judeai Bethlehemből születés, a csillag, a napkeleti bölcsek, Herodes gyermekgyilkosságának meséje, és főleg a dávidi származás mithosza.

A népszámlálásra vonatkozóan, melyre hivatkozva az Evangéliumi iratok másolói a mindenórás állapotban levő Máriát 180 kilométernyi úton gyalogoltatják, Ernest Renan, a College de Frace professzora - Josephus Flavius, Antiquites XVII. xiii.5, és XVIII.i.I,ii,1-re hivatkozva - azt írja, hogy a bethlehemi legendában szereplő népszámlálás legalább tíz évvel Jézus születése után volt és Lukács evangéliuma írójának az az állítása mintha abban az időben két népszámlálást is tartottak volna, valótlan. Mindez csak azért, mert állítólag Dávid is ott született ezer évvel azelőtt. A másik három evangélista erről nem is ír.

Hasonló mese a bethlehemi csillag is, melyről csak Máté ír, aki szerint bölcsek jöttek napkeletről, mert látták az Ő csillagát napkeleten, és eljöttek, hogy a zsidók most született királyát imádják. Még hozzá éppen az akkor uralkodó Heródes királynál keresték az Ő riválisát, a kis Jézust.

(A bethlehemi csillag mithoszáinak alapja lehet a Kr.e. 12-ben megjelenő HALLEY üstökös is. Ez nem ellenkezik a bibliakritikusok állításával, hogy Jézus jóval előbb született, mint ahogy az Evangéliumokban írva van.)

A hevenyészett betoldás itt is nyilvánvaló, mert a bölcsek ha keleten voltak és egy csillag után indultak, amelyet napkeleten láttak, akkor keletre, vagyis India felé kellett volna menniök, nempedig a tőlük nyugatra lévő Bethlehem felé. Azonkívül feltételezhető, hogy az amúgyis trónöröklési gondokkal küzdő, súlyos beteg Heródesnél keressék az ő és száznál több gyermeke riválisát? Egyébként pedig mi okuk lehetett volna a bölcseknek arra, hogy tőlük távol eső-kicsi és nem is kedvelt zsidó nép csecsmő királyát imadják, akkor, amikor a római hatalom által a Judea és kapcsolt részei királyává tett hóríta idumeai -tehát nem zsidó- király még élt, aki trónöröklését Antipatrist akkor végeztette ki.

Az evangéliumi író még mindezekhez hozzáteszi, hogy Heródes úgy felbőszült, hogy Bethlehem környékén legyilkoltatott minden két éven alóli gyermeket. Ezzel szemben a történelmi valóság az, hogy a súlyos gyomorbajban szenvedő Heródes, feleségeitől és ágyasaitól származó több mint száz gyermeke közül néhányat eltétetett láb alól azért, hogy a trónörökléshez a kedvenc gyermeke útját egyengesse. Ekkor azonban Jézus már legalább tíz éves volt, mert a mai dátumot véve Jézus nem 1974, hanem 1980 évvel ezelőtt született, Názáretben. Az evangélista még Egyiptomba is elmenekíti a Szent Családot, csak azért, "...hogyan beteljesedjék az írás amit az Úr mondott a próféta által," célbuzva itt Hoseás próféta könyvének 11.Rész. 1-2 versére, ahol a próféta "Izrael bűnei" fölött kesereg, akik Egyiptomból hívott ki az Úr, de akik "a Baáloknak áldoztak és a bálványoknak füstöltek". A próféta tehát itt nem egy személyről jövőről, hanem egy nép viselkedése fölött kesereg.

Mindezek a csűrések csavarások, ellentmondások kitalálások kétségtelenül azért kerültek az evangéliumokba, hogy bele erőszakolják Jézust a "zsidók királya" tisztébe, a zsidók messiási várandóságába és a Dávidnak már régen kihalt családjába. Így akarták őt elvenni attól a szittyá galileai néptől, amelyikből származott, ráerőszakolni őt a zsidó népre, amelyik nem ismeri őt el sem zsidó fajúnak, sem az általuk várt messiásnak, sem Dávid leszármazottjának, hanem csak zsidó vallású "prozelita" goynak és amint a Talmud Pesachim (Phase, Pascha) 94.lapján írva van, az istentelen Nimród fia fiának. Nimródról pedig minden magyarnak illik tudni, hogy a magyar népek ősapja volt. Máté Evangéliuma 8.Rész 48.versében a farizeusok Jézust Samaritanusnak mondják. A Samaritanusokról pedig a Talmud a Baba Kamma 38 b. lapján azt írja, hogy azok valódi prozeliták (zsidó vallású idegen fajúak) és az ember velük ne keveredjék." A Samaritanusok pedig II.Sargon, IV.Salmanassar és Nagy Sándor által lettek Samarrából, Nimrubból, Susánból és Kishből, Sumériából odatelepitve az ottani őslakós hittita, szittyá rokon népek közé. (Collins Dictionary of the Bible 513, 546 old.)

Jézus tehát nem volt zsidó, hanem Nimród nemzetéből való magyar. Nem a zsidóknak volt messiása (Szabadítója) hanem a római megszállás és a zsidó rituális bürokrácia jármát húzó judaizált szittyá magyar népek szabadítója lett volna, ha a farizeusok intrikája nem lett volna erősebb, mint Pilátus állhatatossága.

"A Magyar Egyház" 1972 májusi számában ír a Lentulus római helytartónak a szenátushoz írt leveléről, mely szerint Jézus "magas természetű, arca komoly és nemes, félelmet és szeretetet kelt egyszerre, haja dióbarna mely vállaira hull és középen el van választva a nészá-

retiek szokása szerint. Homloka is foltatlan, halvány pirosság önti el. Az orra egyenes, szakálla dús, középtűt elválasztva. Szeme szürke és csillogó, tekintete egyszerű és komoly".

A másik becses adat Jézusról, Eusebius egyháztörténetírótól származik, aki "Elmondja, hogy Peneasban járt... és ellátogatott abba a házba, ahol valamikor a vér folyásos asszony lakott, akit Krisztus meggyógyított. A ház előtt szoborcsoportot látott: magas talapzaton térdelt az asszony érc alakja, mellette Krisztus érc szobra, kezét gyógyítóan az asszony fölé nyújtva". "Legújabbban azonban Jeruzsálem földje olyan szenzációval szolgált, amely egészen más hatással lesz a keresztény százmilliókra, mint a legcsodálatosabb archeológiai felfedezés."

"Maga a szobor 11 centiméter magas alabástrom fej. Az arc nem zsidó típus, nem idealizált, hanem egészen reális portrénak hat. Végtelen nyugalom ömlik el rajta: a fenség és méltóság érzését kelti az emberben. Hosszú, középtűt elválasztott hullámos haja a nyaka aljáig omlik; a tekintete tiszta, nyílt, átható. Az orra egyenes... Rövid, középtűt elválasztott szakálla szabadon hagyja ajkait, melyek mintha szóra nyílnának. Arra hivatott tudósok megállapították, hogy a szobor nem képzelt, idealizált arcot, hanem portrét ábrázol; nincs rajta semmi erőltetett, semmi mesterkélt és az embernek az az érzése, hogy az akit ábrázol, ült a művésznél." "Stiluskritikai szempontból a világ legkiválóbb műtörténészei vizsgálgatták két és fél évtizedig (25 évig) a szoborcskát és véleményüket a művészettörténet atyamestere, Furtwaengler Adolf így foglalta össze: "A kis szobor kétségtelenül a Kr.u. első század első harmadából (tehát Krisztus életéből) származik. Egészen bizonyos, hogy nem ábrázol semmiféle antik istent. Ez Krisztus fej!" Irja a "Magyar Egyház".

Ezeket az információkat alátámasztja, sőt sokszorosan felülmúlja Pontius Pilátus levele, melyet Tibérius császárhoz írt Jézusról és mozgalmáról, melyet a "The Cross and the Flag" Vol. 33. No. 8 - Nov. 1974 száma közöl a konstantinápolyi "Archko Volume" c. kéziratgyűjtemény és a római könyvtár "Record of the Senatorial Docket" alapján, melynek hiteles fordítása 1935 óta a British Museumban van.

A levélnek egyelőre csak Jézus megjelenésére és jellemzésére vonatkozó része kivonatos fordításban, értelemszerűen a következő:

Pilátus azzal kezdi levelét, hogy amióta Vallerius Flaceustól átvette a helytartói tisztelet, az ő élete állandó nehézségek között folyik. Elmondja, hogy amikor hivatalát átvette, ünnepséget rendezett és erre meghívta Jeruzsálem előkelőseit, főpapjait, sőt a galileai negyedes fejedelmet (Herodes Antipast) is.

Az ünnepségen azonban ezek közül senkisémet jelent meg, ami sértő volt az ő méltósága ellen, a császár ellen és a Római hatalom ellen.

Néhány nap múlva megjelent nála a főpap "ünnepélyesen alakoskodva" és előadta, hogy az ő vallásuk tiltja, hogy leüljenek a rómaiakkal egy asztalhoz és velük egyenek és áldomást igyanak. A főpap viselkedése ünnepélyes és álnok volt és arckifejezése álszenteskedő. Irja Pilátus, de a kimagyarázkodást kénytelen volt elfogadni, mert a Párthusok elleni háború miatt neki csak gyenge helyőrsége volt.

Pilátus -amint tovább írja- a főpap viselkedéséből kiérezte a nyílt ellenségeskedést de abban a helyzetben nem élhetett retorzióval, hanem erősítést kért, ami viszont a parthiai háborútól függött. Azonkívül Jeruzsálem tele volt mindenféle "rebellis csöcselékkel" (Valószínűleg a közelgő zsidó ünnepek miatt, de talán a parthiai háború esetleges kétes kimenetele miatt is.)

Pilátus, kémei útján megpróbálta felderíteni a különböző nemze-

tiségű "csöcselék" hangulatát és ő maga is megfordult a nép között.

Közben kémei jelentették neki, hogy Galileában van egy fiatal férfi, aki nemes gesztussal prédikál egy új törvényről az Isten nevében, aki küldte őt. Beszéde inkább római párti, mint zsidó párti.

"Egy napon, amikor Siloe helységen mentem keresztül, (írja Pilátus) ahol nagy népgyűlés volt, a tömeg közepén megláttam egy fiatal férfit, aki egy fának támaszkodva nyugodtan beszélt a tömeghez. Azonnal láttam, hogy ez Jézus. Könnyű volt ráismernem, oly nagy volt a különbség közte és hallgatói között. Arany színű haja és szakállja szinte mennyei megjelenést kölcsönözött neki. Körülbelül harminc évesnek látszott, és én még sohasem láttam higgadtabb, derűsebb és kedvesebb arckifejezést. Őriási ellentét volt közte és fekete szakállú, homoksárga bőrű hallgatói között."

"Nem akarva őt megzavarni, folytattam útamat, de titkáromat Manliust megbíztam, hogy vegyüljön a tömeg közé és számoljon be nekem, mert ő értette nyelvüket. Ő hűségesen be is számolt nekem Jézus mondasairól. Soha még a legnagyobb filozófusoktól sem olvastam bármit is amit összehasonlíthatnék Jézus kijelentéseivel. Egyike a lázongó zsidóknak, melyekből oly sok van Jeruzsálemben, megkérdezte Jézust, hogy jogos-e a császárnak adót fizetni? Mire ő azt felelte: "Adjátok meg a császárnak ami a császáré, és Istennek ami az Istené."

"Mivel ez az ember nem volt sem lázító, sem forradalmár, az ő tudta nélkül kiterjesztettem rá védelmemet és tekintettel bölcs beszédeire, teljes szabadságot biztosítottam a Názáretinek. Teljesen szabadon dolgozhatott, beszélhetett, Gyűléseket rendezhetett és híveket toborozhatott minden hivatalos korlátozás nélkül, mert nem láttam veszélyt az ő tanításában a mi ősapáink hitére."

"Sajnos ez a türelem, melyet rajtam keresztül Rómától kapott, lett oka az ő időelőtti halálának, melyhez én hitvány nyomorult, csak eszköz voltam, amit a zsidók úgy hívnak, hogy Isteni Gondviselés, mi pedig úgy, hogy Végzet."

"Ez a korlátlan szabadság provokálta a zsidó gazdagokat és hatalmasokat, de nem a szegényeket. Tény, hogy Jézus mind szigorúbb és keményebb lett irányukban, viperáknak nevezve őket, festett koporsóknak melyek telve vannak holtakkal. Máskor becsmérelte henegeő alamizsnaosztogatásukat, mondván, hogy egy csekélység a szegénytől sokkal értékesebb Isten előtt, mint a gazdagtól a sok."

"Bár naponta jöttek hozzám a zsidóktól panaszok Jézus kihívó magatartása miatt, én politikai okokból, nem korlátoztam a Názáreti szabadságát, pedig informálva lettem, hogy élete veszélyben van, mert nem első eset, hogy Jeruzsálemben megkövezték a prófétákat. Az én magatartásom azonban helyben lett hagyva a szenátus által és katonai erősítés is ígérve lett, amint a Parthi háború befejeződik."

"Egyelőre azonban gyenge vagyok egy nyílt felkelés elnyomására, tehát alkalmaztam bizonyos rendszabályokat a nyugalom helyreállítására anélkül, hogy kormányunk tekintélyére megalázó lett volna. Írtam Jézusnak, kérve, hogy látogasson meg a Pretoriumban, és ő el is jött. Tudod (Császárom) hogy spányol-római vérem folytán nem ismerek félelmet. Mégis, mikor a Názáreti megjelent az ő ártatlan nyugalomával, szó nélkül, csak egy intéssel jelezve, hogy "Íme itt vagyok", remegtek a végtagjaim."

"Egy ideig csodálattal és tisztelettel néztem ezt a rendkívüli embert, kinek típusa ismeretlen még a mi számos festőink előtt is, akik pedig annyi Istennek és hősnek adtak formát és alakot. (Festményben és szoborban) Egész karaktere olyan kifogástalan volt, hogy

szinte félve közeledtem hozzája."

"Jézus" és hangom megbotlott - "Názáreti Jézus, három éven át szólás-szabadságot biztosítottam neked, amit egyáltalán nem bántam meg. Nem tudom, olvastad e Socratest és Plátót, de szavaid bölcsessége, beszédeid felséges egyszerűsége magasan fölé helyez téged ezek fölé a nagy filozófusok fölé. A császár is informalva van erről és én az Ő szerény képviselője ebben az országban, boldog vagyok, hogy megadhattam neked azt a szabadságot amire oly érdemes voltál."

"Azonban nem titkolhatom előled, hogy előadásaid miatt hatalmas és könyörtelen ellenségeid támadtak, ami nem meglepő, hiszen Socrates is áldozataul esett gyűlöllőinek. Ők (a zsidók) kétszeresen fel vannak háborodva, egyrészt ellened amiért előadásaidban ostromozod viselkedésüket, másrészt ellenem, a neked nyújtott szabadságért. Még azaz is vádolnak engem, hogy szövetekeztem veled, hogy megfosztas sanak attól a szabadságtól amelyet Róma biztosított nekik. Ezért, nem parancsolom, de kérek, hogy a jövőben legyél velük szemben tapintatosabb és mérsékeltabb, mert képesek fellázítani ellened a tudatlan csöcselüket és kényszerítenének engem a törvényes intézkedésre. A Názáreti csendeszen felelte: "Herceg, szavaid nem jönnek a dolgok hű ismeretéből. Mondd a zuhatagnak, hogy álljon meg a hegyoldalban, mert kitépi a völgy fát. A zuhatag azt feleli neked, hogy ő a természet törvényeit és Isten parancsát követi. Csak Isten tudja a zuhatag folyásának útját. Bizony mondom neked, mielőtt Sharon rózsái kinyílnak, vére hullik az igaznak."

"A te véred nem fog kiömleni - mondtam én - mert bölcsességgel Te sokkal értékesebb vagy nekem, mint az összes lázongó és önhitt farizeus, akik visszaélnek a rómaiak által nekik adott szabadsággal. En megvédelek téged és Pretóriumomban menedéket adok neked. Jézus könnyedén megrázta fejét és isteni mosollyal felelte: "Amikor az idő elérkezik, nem lesz menedéke az emberfiának sem földön, sem föld alatt". "Piatalember - válaszoltam - Te arra kényszerítesz, hogy az állam biztonsága érdekében kérésemet parancsra változtassam. Neked mérsékelned kell magadat és tudod, hogy parancsom megszegésének mi a következménye. Isten veled." Jézus még pár szót szolt, hivatkozva Istenre aki megmutatta neki az utat, majd csöndben eltávozott.

Pilátus még tovább is folytatja levelét, de én - az Úr Jézusnak tisztelője és eszméinek szerény szolgája - egyelőre elegendőnek tartok ennyit belőle, hogy meglássátok, ki volt az akinek születését e mostani Karácsonykor is megünnepeljük. Előbetek állítottam az Emberfiát, a Hazafit, az Élő Istennek ama Felkentjét, aki nem volt zsidó, hanem vérünkéből való vér és húsból való hús, a Nimród magyar nemzetségéből. Láthatjátok, hogy Pilátus és Jézus között politikai egyetértés volt a Samaritán Szittya népnek a zsidóktól való függetlenítés érdekében. Ezért tartottak a farizeusok Főtanácsot ellene, mondván: "Mit tegyünk? Ez az ember sok csodát mivel. Ha így hagyjuk őt, eljönnek majd a Rómaiak és elveszik tőlünk mind a népet, mind a földet. Mert ez meghal a népért, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse." (Mert Jézus azt mondta nekik, az Isten gyermekeinek: "Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.") Immanuel Welykovsky zsidó történész szerint Canaannak a zsidó uralom előtti időkben "Isten Országá", népének pedig Isten Fiai" volt a neve.

Ezek után kérdem én; Meddig tisztítjuk még ki nagyjaink közül a Názáreti Jézust? Meddig tagadjuk ki Őt az Isten fiai közül, a magyar nemzetcsaládból?

-Dr.Mihály Ferenc-

* A T Ö R T É N E L M I J É Z U S

(Folytatás) II

Lapunk megelőző számában ismertettem Pontius Pilátusnak Tiberius császárhoz írt levelét addig a részletig, amelyben Pilátus leírja, hogy miként figyelmeztette Jézust a farizeusokkal szembeni önmérsékletre, mert a parthiai háború miatt neki olyan gyenge helyőrsége volt, hogy a zsidók Jézus elleni lázongását karhatalommal megoldani nem tudta volna.

Pilátus nem tagadja, hogy szerette és csodálta Jézust, és hogy már huzamosabb összeköttetésben volt vele, mert hivatkozik arra, hogy Jézussal szembeni magatartását a Szenátus helybenhagyta. Összeköttetésüknek tehát huzamosabbnak kellett lenni. Bizonyára Pilátus is ismerte a "Divide et impera" -oszd meg és uralkodj- elvét és Jézusnak EL FIAI közötti tevékenységét a személyi szimpátián túlmenően, politikai számításból is szívesen vette. Az idő azonban éppen akkor volt a legalkalmatlanabb terveinek megvalósítására; Juda és Izrael politikai szétválasztására. Jézus Samariai és Galileai Szittya népének nem voltak fgyveres közigazgatási alakulataik. A farizeusoknak azonban tmlomi őrség és polgári rendőrség címén tekintélyes milícia állott rendelkezésére. Ezekkel látták el a polgári közigazgatást egész Judea, Samaria és Galilea stb. területén. Jézust is ezek fogták el.

Pilátus, levelét folytatva írja, hogy Jézus ellenségei Herodesnél, aki a romaiak jóvoltából Galilea fejedelme volt, szintén intrikáltak Jézus ellen és Heródes meg is ölette volna Jézust -írja Pilátus- de attól félt, hogy ezzel a tétével kisebbitené befolyását a Szenátus előtt, vagy "ahogy és látom, félt Jézustól", írja Pilátus.

Ez utóbbi sorokból nyilvánvaló, hogy Heródes tudott arról, hogy a Szenátus helybenhagyta Pilátus és Jézus kapcsolatát.

"Heródes meglátogatott engem a Praetoriumban (írja Pilátus) és rövid jelentéktelen beszélgetés után távozásra készülve, megkérdezett, hogy mi a véleményem a Názáretiről? En azt feleltem, hogy Jézus -szerintem- egyike a legnagyobb filozófusoknak akik valaha is léteztek és tanáiban nem látok semmiféle szentségtörést, és Roma szándéka az, hogy meghagyja őt abban a szabadságban az ő beszédeit illetően, amelyek az ő működése által igazolva vannak. Heródes kajánul mosolygott és gúnyos tisztelettel köszönve eltávozott."

"Közben a zsidók nagy ünnepe, a Húsvét közeledett. Ilyenkor mindig rendeztek a mindenfelől összegyűlt tömegnek valami szenzációs látványosságot. A város tele volt és a tömeg Jézus haláláért orditozott. Megbízottaim jelentették, hogy a templom kincstárából megvesztegetnek sokat a nép között. A veszély közeledett. Egy római (katonai) századost megtámadtak. En a szíriai helytartótól kértem gyalogos és lovas katonai segítséget, de ő elutasított. En pedig itt voltam egy maroknyi veteránnal egy forrongó város közepén, tehetetlenül egy felkelés elnyomására. Nem volt más választásom, mint túrni a zavargást.

Jézust elfogták. (Fegyverekkel és fustályokkal a főpapoktól és vénektől. Máté 26;47) (A főpapok, a templom tisztjei és a vének; Lukács; 22:52) "A tömeg pedig -nem félve a Helytartóságtól, mert vezetőik elhitették velük, hogy én szemet hunyok az ő zendülésük felett- egyre ordította: "Feszítsd meg őt! Feszítsd meg őt!"

Az evangéliumok csak az Iskarióti Júdas megvesztegetéséről írnak, de Pilátus levele szerint a főpapok korteseket, lázítókat is lefizettek, hogy a "nép" követelje Jézus halálát.-

Dr.Mihály Ferenc

(Befejező rész "A Húsvéti Nagy Per" címen a következő (húsvéti) számunkban.)

A HUSVÉTI NAGY PER

III.

(A "Történelmi Jézus" című cikkünk folytatása.)

Pontius Pilátus Tibérius császárhoz írt levelének ismertetésében, lapunk előző két számában eljutottunk addig a részletig, amikor a jeruzsálemi templom kincstárából megfizetett kortesek által felláztatott csőcselék Jézus halálát követelve ordította: "Feszítsd meg őt".

Úgy a római, mint a protestáns üdvösségtan szerint Isten megkönyörült a bűnös emberiségen és elküldte az Ő "Egyszülött Fiát", a nazáreti Jézust, hogy megöljék és így megbocsáthassa az emberiség bűneit.

A tudósok, teológusok, bibliakritikusok között már régóta vita tárgya, hogy tulajdonképpen létezik-e az a bizonyos eredeti bűn, amit az Isten csak úgy tudott megbocsátani, ha azt és a többi bűnököt még egy nagyobb bűnnel, az Ő Egyszülött Fiának megölésével tetézik? Továbbá, milyen atya az, aki gyilkosok prédájává dobja az Ő szeretett fiát? De azt is kérdezhetjük, hogy milyen ember az, aki ilyen áron akar üdvözülni, ahelyett, hogy önmagában keresné az üdvözülés útját?

Az üdvösségtannak ilyen csűrös-csavarása lebecsülése az Isten hatalmának és jóságának. Más oldalról nézve pedig isteni parancs végrehajtóivá avatják kajaftát és a farizeusokat, akiket ezalapon még szentökké is avathatnak.

Az ámtásnak egy másik példája az az állítás, hogy Jézus maga is meg akart halni, "Hogy beteljesedjék az írás." Vizsgáljuk meg most a husvétii eseményeket ebből a szempontból.

Ha megpróbáljuk kikapcsolni a józan ész és minden kritikai készségünket, és kizárólag csak a leírt szavakhoz ragaszkodunk, az Evangéliumokból is kihámozhatjuk, hogy Jézus egyáltalán nem akart meghalni, hanem igenis élni. Ha néki tudomása lett volna arról, hogy őt az Ő mennyei Atyja halálra szánta, akkor ezt a "hívását" módjában lett volna betölteni a farizeusok és írástudók által ellenkezőet sorozatos cselszövések és merényletek alkalmával.

Az Evangéliumok írói, vagy másolói ezeket a merényleteket az úgynevezett "Megkisértések" legendáiban kódosították el.

Mielőtt Pilátus leírása alapján ismertetném a "Husvétii Nagy Pert", szükséges, hogy az előzményeket is megvilágítsam.

A Máté szerinti Evangélium 3:13,14 és 15-ben írva találjuk a következőket:

"Akkor eljőve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa. János azonban visszatartá őt, mondván: "Nekem kell általad megkeresztelkednem, és Te jössz énhozzám?" Jézus pedig felelven, monda néki: "Engedd meg, mert úgy illik nekünk minden igazságot betöltenünk." "Ekkor János engedé néki."

Ezután következik a misztifikáció a Szent Lélekről, mely "galamb képében szállott Jézusra az Égből" és az "égi Hang": "Ez az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm".

Ma már a legelőkelőbb műveltségű ember is tudja, hogy a Föld gömbölyű és rajta kívül nincs sem "le", sem "fel". De Jézus idejében a közhit még az volt, hogy a Föld sík, és alatta van az alvilág, a pokol, míg fölötté az "Ég", a mennyország. Az evangélista, úgy látszik, még nem tudta, hogy mit fog írni arról az esetről, amikor a

farizeusok megkérdezték Jézust, hogy hol van a Mennyei Ország, az Isten Országa, Jézus azt felelte, hogy sehol máshol, hanem "Ti bennetek." Hogy honnan szállhatott a galamb Jézusra, ha szállt, azt nem nehéz kitalálni. Volt Palesztinában akkor is elég, mint ahogy Velencében is és rá is szállnak az ember vállára, fejére. El se lehet őket zavarni.

A mennyei hang pedig akár a jézusi tanítást, akár fizikai ismereteinket vesszük tekintetbe, csakis az evangéliumi írók fantáziájából jöhetett.

Aztán folytatódik a Máté Ev. 4:1-11-ben a következőképpen;

"Akkor Jézus viteték a LÉLEKTŐL a pusztába, hogy megkísérttesék az Ördögtől. És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végre megéhezék. és hozzámenvén a kísértő, monda neki: "Ha Isten fia vagy, mondd hogy e kövek változzanak kenyerekké. Ő pedig felelvén, monda: "Meg van írva; Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, mely Istennek szájából származik. Ekkor vivőtt az Ördög a szent városba és odahelyezé a templom tetejére, és monda neki: "Ha Isten fia vagy, vessed alá magadat, mert meg van írva, hogy az angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe." De monda neki Jézus: Viszont meg van írva, hogy "Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet." Ismét vivé őt az Ördög egy igen magas hegyre és megmutatá neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és monda neki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor monda neki Jézus: Eredj el sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd és csak neki szolgálj. Ekkor elhagyá őt az Ördög és ímé angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala neki."

A teológusok és bibliakritikusok szerint a fentiek és az egész Máté Evangéliuma nem az első, hanem az a legrégebbiek, a Márk szerintinek a kiegészítésére íródott.

Az alap Evangéliumban Márk csak annyit ír, hogy; "... eljőve Jézus a galileai Nazáretből és megkeresztelteték János által a Jordánban. és azonnal feljövén a vízből, látá az egeket megnyilatkozni, és a Lelket mintegy galambot őreá leszállni; és szózat lőn az égből: "Te vagy az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm." És a Lélek azonnal elragadá őt a pusztába. És ott volt a pusztában negyven napig kísértetve a sátántól, és a vadállatokkal vala együtt és az angyalok szolgáltak vala neki."

Márk tehát nem ír sem böjtről, sem az Ördög mesterkedéseiről. Szerinte a Lélek amely Jézusra szállt, elragadta őt a pusztába, de azt nem írja, hogy a sátán általi megkísértés végett. Nála a sátáni kísértés csak egy közbejött, képzeletbeli esemény. Ebből a kis, kegyes képzelgésből csinált Máté egy nagy legendát, az Ördöggel hurocoltatva Jézust hegytetőre, onnan templomtetőre, stb. Ő már egyenest az Isten Lelkével viteti Jézust a pusztába, és direkt azért, "hogy megkísérttesék az Ördögtől.", mintha maga az Isten, az Atya dobta volna oda fiát a sátánnak. Ugyanúgy, mint három év múlva az Atyával küldetik a Fiút a farizeusok és írástudók kezébe kivégzés végett, "hogy beteljesedjék az írás".

A negyedik evangélista, János aki a legrealisabb, még Jézus megkeresztelkedéséről sem ír, sem pedig a kísértésekről. Ellenben egész valószínűen ír azoknak analógiáiról, sorozatosan emlegetve, hogy a zsidók állandóan törbe akarták csalni, törvénytelenységbe keverni Jézust, ami valóban kísértés volt.

Lukács, aki a kísértések meséjét Mátéhoz hasonlóan írja le, Evangéliumának 4. Része 29, 30. versében megírja a hegyen való ördögi kísértés analógiáját is, miszerint - amikor Jézus a zsinagógában a törvényt a zsidók fejére olvastá - azok "...kivitték őt a hegynek szélére, hogy onnan letaszítsák. Ő azonban közöttük átmenve eltávozik.". Vagyis sikerült neki elmenekülni.

Azt is megírják az evangélisták, hogy Jézus, amikor Jeruzsálemben volt, sohasem maradt a városban éjszakára, hanem tanítványaival együtt kiment a városon kívüli falvakba, legtöbbször Bethániába, vagy még azon is túlra, ahol nem laktak zsidók.

Mindezekből az tűnik ki, hogy Jézus egyáltalán nem akart a fari-zeusok kezébe kerülni. Mégkevésbé meghalni. Ő élni akart a népért, mert amint mondotta; "Az Isten nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene." EL Isten fiait csak élve tudta volna összegyűjteni és egybe kovácsolni, ha lett volna neki rá ideje. De amint értekezésem tárgyát képező és már két részletben ismertetett pilátusi levélből kitűnik, az akkori politikai helyzet nem volt kedvező Jézus szándékainak megvalósítására, még Pilátus jóindulatú, de kényszerű semlegessége mellett sem. Pilátus erre figyelmeztette is Jézust, de amint az Evangéliumokban olvashatjuk, Ő maga is belátta, hogy helyzete tarthatatlan, élete nincs biztonságban. Ezért készült egy ideiglenes külföldre távozásra. "Nem leszek mindenkor veletek." (Máté 26:11.) "Az embernek fia jóllehet elmegy." (Márk 14:21.) "Es az embernek fia jóllehet elmegy." (Lukács 22:22.)

Az "Udvösségtan" a fenti kijelentéseket úgy magyarázza, hogy Jézus készült a halálra, hogy megváltsa az emberiséget. Az Evangéliumok ugyanilyen értelmű misztifikációi igen kései betoldások az evangéliumi másolatok másolataiba, abból az időből, amikor a keresztény tanításokat judaizálták, mindenre analógiát és jóslatot keresve a - nem is mind létezett - ótestamentumi próféták szószátyárkodásaiban.

Több mint másfélezer év óta tanítják ezeket a meséket, melyekre felépült egy óriási lelki és gazdasági hatalom, amely most Mindszent Józsefbiboros szavaival élve, "Válságban van." Lelki válságban. Az ökümenianak nevezett "csodaszer" ezen már nem fog segíteni, mert hiányzik az őszinte bevallás, hogy tévedtek és másokat is megtévesztettek. Ahelyett minket vádolnak, hogy megbontjuk az "egységet", ami nincs, hogy meg akarjuk fosztani az Evangéliumokat a romantikától és illúziótól.

Dr. Paul Müller teológus a "Biblia Üzenete" című tanulmányában azt írja, hogy; "Emberi tekintélynek nem szabad a Bibliában az igazat a hamistól, a Valódit a valótlanságtól elválasztani." Ezzel a kijelentésével azonban már el is ismerte, hogy a Bibliában tényleg vannak igaz és hamis, valódi és valótlan tételek is.

Ha pedig ez így van - márpedig így van - akkor jogos a kérdés, "Melyiket higgyük, a valódit, vagy a vele ellenkező valótlant?" Erre nem nehéz a felelet még akkor sem, ha megmaradunk a Biblia vonalán, mert ha "Az Isten Szeretet és Igazság", akkor ami nem igaz, az az Isten ellen van. Istent tisztelő ember pedig nem hihet Isten ellenes dolgokat még a szentnek nevezett iratokban sem.

Vannak az Evangéliumokban úgynevezett allegorikus példázatok, melyek tanító jellegüknek fogva igen becses részei a hagyományoknak. Jézus tanításai, melyek az ő szájából vannak, értékes kincsek nekünk. Ugyanigy sok értékes történelmi adat és erkölcsi tanítás van az "Apostolok Cselekedeteiben" és "Leveleiben" is. A "Példabeszédek" legnagyobb része Zoroaster tanításai, Salamon szájába adva.

Szó sincs tehát arról, hogy a Bibliát úgy ahogy van, máris eldobjuk. Nagy feladat vár még ezzel kapcsolatban ránk, mert ki kell hámoznunk belőle azt ami a mi őseinké volt és a történelemtudomány adatainak megfelelően átdolgozni, a nagy szittyá vallásfilozófusok eljudaizált tanításait visszamagyarosítani, reformálni, vagyis felújítani. Legnehezebb dolgunk az Evangéliumokkal lesz, mert nagyon nehéz megállapítani azt, hogy melyek azok az "IGEK", amelyek Jézus szájából vannak. Az Apostolok Cselekedeteivel és Levelével már könnyebb dolgunk lesz.

Senki se értsen bennünket félre: nem meghamisításról van szó, hanem felülvizsgálatról és helyesbítésről.

Korunkban az ateizmus, a vallásellenesség, a nihilizmus és az erkölcsatlenség azért hódított tért, mert vallási alapon olyan képzelenségeket tanítanak, amit ők maguk sem hisznek, és amit a történelem és egyéb tudományok már régen megcáfoltak.

Amikor a Niceai Zsinaton judaizálták a keresztény tanítást, nem gondoltak arra, hogy egyszer majd a kövek is fognak beszélni, és akkor kiderül, hogy honnan származnak a szent irások, ki volt a názáreti Jézus és mi volt tanításának célja és lényege.

Jézus helyzetének és szereplésének megértéséhez nagyon kell ismerni az Evangéliumokat, az Apocriphákat és a kereszténység kialakulásával foglalkozó egykorúításokat, kritikákat, az akkori történelmi eseményeket, a politikai helyzetet és a kultúrát.

János Evangéliuma mentesebb a ködösítésektől, mint az első három. Amikor leírja, hogy a zsidók miként üldözték Jézust és miként törtek az életére, tulajdonképpen a "kisértések" valóságos történetét írja le minden farizeus-mosdatás nélkül. Evangéliumának 5. részében említi, hogy amikor Jézus a béna embert meggyógyította, emiatt a zsidók üldözőbe vették és meg akarták őt ölni, mert szombati napon gyógyított, sőt "Istent is saját atyjának mondotta."

A jeruzsálemi nép között hamar elterjedt a Jézus elleni készülődés híre és amikor beszélt, még azok is akik nem ismerték, azt kérdezték egymástól: "Nem ez é az, akit meg akarnak ölni?" "De amikor a zsidók meg akarták őt fogni, senkisért merte rátenni kezét." Irja János, "Pedig szolgákat küldöttek a farizeusok és főpapok, hogy fogják meg őt."

Jézus maga is szemükre veti a farizeusoknak, hogy: "Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok, de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok." "Meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem nektek." "De - folytatja János - a zsidók követet ragadának, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzködék és kiméne a templomból, átmenvén közöttük és eltávozék."

A főpapok nemcsak Jézust, hanem azokat is üldözték, akik hittek Jézusnak. Erre vall János Ev. 9:22 verse, amikor a meggyógyított vaknak a szülei nem merték megmondani, hogy Jézus gyógyította meg a fiukat, "...féltek a zsidóktól, mert megegyeztek már a zsidók, hogyha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből." A gyülekezetből való kirekesztés a "theokráciában" a teljes törvénytől való elválasztást jelentette. Az ilyenrel bárki azt csinálhattott, amit akart. A törvény az ilyet nem védte.

"Jézus azért nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba." Irja János. Jézus tehát egyáltalán nem akart meghalni, hanem amíg tehetett elmenekült. Ilyen előzmények után következett el a tragikus Húsvét, melyet a következő, húsvéti számunkban fogok ismertetni, részben kánonizált, részben apokrif irások és főleg Pilátus levele alapján, "A Húsvéti nagy Per" címen. --

-Dr. Mihály Ferenc-

A HUSVÉTI NAGY PER

IV

("A Történelmi Jézus" című cikksorozatumunk folytatása.)

Lapunk januári, februári és márciusi számaiban ismertettem és elemeztem a Pontius Pilátus által Tiberus császárhoz írt levél egy részét.

A levélből láthattuk, hogy Pilátus ismerte Jézust és nagy tisztelője volt neki. Bölcsességét bámulta és mozgalmával nyilvánvaló politikai szándéka volt. Ezt a zsidó papi fejedelmek is észrevették és - mivel Pilátusnak nem könnyen árthattak - Jézust szerették volna eltenni láb alól de úgy, hogy Pilátus maga végeztesse ki, miután ezt a szerepet Galilea negyedes fejedelme, Heródes Antipas a szenátus rosszszalásától való félelmében nem vállalta, bár Jézust ő is gyűlölte.

Heródes valószínűleg ellátta a farizeusokat jó tanácsokkal, mert ettől kezdve a Jézus elleni agitáció és a csöcselék lázitása erősödött.

"Három hatalmas politikai párt állott akkor egymással szemben, - írja Pilátus - a Farizeusok, a Sadduceusok és a Herodiánusok, de abban mind megegyeztek, hogy Jézust éppen úgy gyűlölték, mint a Római uralmat. Sohasem felejtették el azt a "tévedésem", hogy a szent várost a császár képmásával ölesített lobogókkal "szentségtelenítettem meg", és hogy azt mertem nekik ajánlani, hogy a templomi pénzeket építsenek közműveket és középületeket. A farizeusok bevallott ellenségei voltak Jézusnak, úgyannyira, hogy még a kormányzást is elhanyagolták. Én pedig a körülmények miatt kénytelen voltam velük vitázni."

"Jézust a főpap elé cipelték és halálra ítélték. Ekkor a főpap Caiaphas, megjátszva a felelősség megosztását, a fogoly Jézust hozzám küldte, hogy ítéletét megerősítsem és ítélete végrehajtását biztosítsam. En azt feleltem, hogy mivel Jézus Galileai, ügye Heródes hatáskörébe tartozik, és elrendeltem, hogy hozzá vigyék. A ravasz fejedelem - hangoztatva alázatát a császár és helytartója iránt - az ember sorát az én kezembe helyezte. Ettől kezdve palotám olyan lett, mint egy ostromlott vár. A lázongó tömeg egyre nőtt, mintha egész Judea a városba tódult volna."

"Feleségem, aki gall származású és szeret a jövőbe látni, lábaimhoz borulva sirva kért, hogy ne bántsam azt a szent embert. Az éjjel álmában látta őt amint a vízen járt, szelek szárnyán repült, beszélt a viharhoz és a tenger halaihoz, és minden szótfogadott neki. A Mont Kedron patakja véresen folyt, a császár szobra beszennyezve. A Nap pedig elsötétült. Őh Pilátus, ha nem hallgatsz a feleséged szavára, rettegj a Szenátus átkától és a császár rosszszalásától."

"Ugyanekkor a márvány lépcsők nyögtek a tömeg súlyától. A Názáretit visszahozták hozzám. En kíséretemmel bementem a törvényterembe és szigorú hangon kérdeztem az összegyűlt népet, hogy mit kívánnak?"

"A Názáreti halálát." volt a felelet." De milyen bűnért?

"Káromlást szólt. A templom lerombolását jövendölte. Isten fiának hívja magát, aki a Messiás, a zsidók királya." Felelték.

"A Római Törvény nem bünteti halállal az ilyen kihágásokat; mondtam én."

"Feszítsd meg őt. Feszítsd meg őt." Üvöltött a könyörtelen csöcselék."

"Csak egy ember látszott nyugodtnak ebben a szorongatott helyzetben; a Názáreti. Miután többször megpróbáltam őt védeni a vádak ellen, élete megmentésére egy mentő ötletem támadt. Azt ajánlottam, hogy mivel az ő szokásaik szerint ezen a nagy ünnepen szabadon bocsátanak

Pilátusné, Claudia Procula valószínűleg baszk volt. Innen Jézus iránti szimpátiája.

egy foglyot, hát bocsássák most szabadon Jézust. Ők azonban követelték a halálát.

"Én hívatkoztam következetlenségükre, mert az ő törvényeikkel az ilyen eljárás összeférhetetlen, mert senki sem ítélhető el a vád napján, hanem az ítélettel egy teljes napot kell várni. Az így hozott ítéletet azután a Sanhedrinnek is jóvá kell hagyni és elnöke által aláírni. De senkisémet végezhető ki az ítélet napján. A következő napon pedig a Sanhedrin megegyeszer felülvizsgálja az egész pert. Mindezenkívül a törvényház ajtajában egy embernek kell állni zászlóval a kezében, egy másiknak pedig kissé távolabb lóhátról kell kiáltani a vádlott nevét és bűnét, a tanúk nevét, és megkérdezni, hogy van-e valaki a ki a vádlott mentiségére tud valamit felhozni. Még ezeken kívül is joga van a vádlottnak háromszor visszaténi és mentiségére újabb adatokat felhozni."

"Ezekkel az ő törvényeik szerinti ellenvetésekkel próbáltam őket meggyőzni. De ők csak ordították; Feszítsd meg őt. Feszítsd meg őt." "Erre megkorbácsoltattam Jézust, gondolva, hogy ez majd kielégíti őket. De ez még csak fokozta szenvedélyüket."

"Ekkor mosdótálat hoztattam és a zajongó tömeg előtt kezét mosva jeleztem, hogy az én véleményem szerint a Názáreti Jézus semmi olyat nem tett, amiért halált érdemelne. A tömeg vérszomja azonban nem csökkent. Mintha ennek a pokoli országnak összes fantomjai Jeruzsálembe gyűltek volna össze. A tömeg kavargó hullámokban hömpölygött a Pretorium előtt, egészen a Zion hegyéig, vérszomjasan üvöltve, visítva, amelyet még a pannoniai zendüléseknél sem tapasztaltunk."

"Közben sötétedett, mint egy téli szürkület, mint mikor a nagy Julius Cézár meghalt. És én szomorúan dőltem neki egy oszlopnak, mialatt az ördög cimborái kivégzésre vonszolták az ártatlan Názáretit."

"Körülöttem minden elhagyott lett. Jeruzsálem kihányta magából lakóit a Gemoniába vezető kapun keresztül. Századosom katonáival tartott rendet. Egyedül maradtam és összetört szívem arra figyelmeztetett, hogy ami most történik, inkább tartozik az istenek történetéhez, mint az emberekéhez. Lármás zaj hallatszott a Golgota felől. Sötét felhőlepel ülte meg a várost és mialatt a megdöbbentő esemény lejátszódott, szörnyű földrengés rázta meg Alsó-Egyiptomot, mely halálra rémítette a babonás zsidókat. Mondják, hogy a Názáretinek egy Balthazar nevű antóchiai barátját halva találták. Nem tudni mi okozta halálát; az ijedtség-e vagy a fájdalom."

"Az est beálltával, köpenyembe burkolózva elindultam a Golgota felé. Az áldozat már végre lett hajtva. A csöcselék maradványa még izgatottan, de komoran vonult hazafelé. Aminek tanúi voltak, megrémítette őket. Még a zsidó katonák is furcsa szavakat mormoltak, amit én nem értettem. Néha embercsoportok megállva, visszabámultak a Calvary hegyre, mozdulatlanul, egy új csoda sejtelmével."

"Szomorúan és elgondolkodva tértem vissza a Pretóriumba. A lépcsőn egy öreg embert találtam, aki lábaim elé vetette magát és keservesen sírt. Fájdalmas dolog egy öregembert sirni látni és én az edzett idegen, fájdalomtól már úgymint túlterhelt szívvel, együtt könnyeztem vele."

"Atyám", szóltam hozzá, miután erőt vettem magamon, "ki vagy és mit óhajtasz?"

"József vagyok Arimatiából" felelte ő, "és hozzád jöttem, hogy térdenállva kérjelek, engedd meg hogy eltemethessem a Názáreti Jézust." "Kérésed teljesítem," válaszoltam, és nehogy bántódása legyen, mellé rendeltem Manliust néhány katonával."

"Néhány nap múlva a a sirt üresen találták. A Názáreti hívei az egész vidéken azt beszélték, hogy Jézus feltámadt a halálból. Ez még

(Ft. Dr. Szelényi Imre "BÁBELTŐL PANNONIÁIG" sz. két pannon lázadás volt; l.e. 31-29-ben és I. sz. 8-12-ben. Pilátus ez utóbbit vehetett részt, mint fiatal katona.)

nagyobb izgalmat keltett, mint a keresztfeszítés. Mindenesetre bizonyos nyomozást végeztem az ügyben."

"József (Arimatiai) Jézust a saját sírboltjában helyezte el. Hogy gondolt e a feltámadásra, vagy másikat szándékozott ásní, nem tudom. Az eltemetés utáni napon a papok egyike feljött hozzám a Pretoriumba és azt mondta, hogy ők nagyon aggódnak mert Jézus tetemét hívei elkarják lopni és azt a látszatot kelteni, hogy feltámadt a halálból, amit ő előre megjósolt és amiről ők tökéletesen meg vannak győződve. En Malcushoz, a zsidó őrség kapitányához útasítottam őt (a papot), hogy tőle kérjen zsidó katonákat és helyezzen el annyi a sír körül amennyi szükséges. Így, ha valami történik, csak sajátmagukat okolhatják, nem a Rómaiakat."

"Amikor az üresen talált sírbolt miatt nagy izgalom támadt, hívatam Malcut, aki elmondta, hogy Ben Isham hadnagy vezetésével száz katonát helyezett el a sír körül, akik a legjobban meg voltak ijedve attól ami akkor reggel történt. Ishamot kihallgatva, azt mondta nekem -amennyire visszaemlékszem- hogy a negyedik időszak kezdetén valami gyönyörű fényt láttak a sírbolt körül. Ő először azt hitte, hogy talán asszonyok jöttek bebalzsamozni Jézus testét, amint szokásos. Csak azon csodálkozott, hogy hogy tudtak áthatolni az őrségen. Majd az egész helyiség kivilágosodott és úgy látszott mintha tolongás támadt volna halotti leplekben, mialatt soha nem hallott szép muzsika hallatszott és az egész levegő megtelt az Istent dicsőítő hangokkal. Minden forogni és úszni látszott a földön, és ő (Isham) olyan betegnek és erőtlennek érezte magát, hogy arccal a földre esett és ettől kezdve nem tudja, hogy mi történt. Megkérdeztem őt, hogy az a fényesség nem a hajnali derengés volt e? Mire ő azt válaszolta, hogy az nem lehetett, mert a kövek sötétek voltak és még túl korán is volt ahhoz. Megkérdeztem még, hogy szédülése nem a hirtelen felébresztése és felkelése következménye volt, ami oly sokszor előfordul? Azt felelte, hogy nem aludt egész éjjel, mert az őrségen való elalvásért halálbüntetés jár. Néhány katonát azonban engedett aludni azon az éjjelen. Néhányan szintén álomba estek. Hogy az egész esemény meddig tartott, ő nem tudja, de azt hiszi, hogy tarthatott egy óráig is, mert már napvilág volt. Arra a kérdésemre, hogy odament e a sírhoz miután magához tért, azt felelte, hogy nem, mert félt, mivel az őrségváltás is jött és nekik be kellett vonulni. Kérdésemre, hogy kihallgatták e őt a papok, azt felelte, hogy igen, és arra akarták őt rávenni, hogy mondja azt, hogy földrengés volt és ők elaludtak. Pénzt is ígértek neki, ha azt mondja, hogy a hívek ellopták Jézust. Ilyeneket azonban ő nem látott és ő azt sem tudja, hogy az esemény alatt tűnt e el a test, vagy már azelőtt."

"Megkérdeztem még (Ishamot), hogy mi a papok véleménye az egészről. Azt felelte, hogy némlyek szerint Jézus nem volt ember, másik szerint nem volt Máriának a fia és nem volt azonos azzal akinek Bethlehemben szüztől kellett születni, mert az már Ábrahám és Lóth idejében is a földön volt sok helyen és sokszor."

Végül Pilátus annak a véleményének ad kifejezést, hogy a zsidóknak ez a véleménye helyes, mert ilyen volt az ő élete, ezt bizonyítják barátai és ellenségei. És ha ő képes volt mindazokat a csodákat végbe vinni, amiket róla beszélnek, aki nem sértett törvényt, nem károsította meg embertársait, hanem segítette és gyógyította őket, amit barátai és ellenségei egyaránt tudnak; "En kész vagyok azt mondani, amit Manlius mondott a keresztnél: "Bizony ez Isten fia volt."

Eddig szól Pilátus levele császárához. Ezzel záródnak a husvét-i események. Ami utána következett, arról a következő számunkban lesz szó "Ő EL" cím alatt.-

- Dr. Mihály Ferenc -

Ő É L

Lapunk előző négy számában a konstantinápolyi "Archko Volume" c. kéziratgyűjtemény és a római könyvtárbeli "Record of the Senatorial Docket" alapján - melyet a "The Cross and the Flag" Vol.33. No.8-Nov.1974 száma közölt és melynek hiteles fordítása 1933 óta a British Muzeumban van - ismertettem és kiértékeltem Pontius Pilátusnak Tiberius császárhoz írt levelét, melyben a Názáreti Jézus szereplését, vele való kapcsolatát és a husvéti nagy per lefolyását tárja a császár elé.

A levél tartalma lényegileg megegyezik az Evangéliumok adataival. De a történeteket és a történetek okait, célját és következményeit nem helyezi mithológiai síkra, hanem nagyon is emberi törekvéseket, emberi cselekményeket és emberi sorsokat ír le.

A levél ismeretében a Názáreti Jézus közelebb kerül hozzánk, elérhetőbbé és érthetőbbé válik. Néhány csodatételére is világosság derül, melynek fényénél átlátszóbbá, megmagyarázhatóbbá válnak a többiek is. Így például megtudjuk belőle annak a legendának a keletkezését, hogy Jézus a vízen járt és a viharok parancsolt, mert ezeket Pilátus felesége, Claudia Procula álmolta, aki az Evangélium szerint titokban híve volt Jézusnak. Felmerülhet azonban az a kérdés, hogy ez az álomlátás hogyan került bele az Evangéliumba? Csakis úgy, hogy Procula összeköttetésben volt a tanítványokkal, sőt magával Jézussal is, mert másképpen nem képzelhető el, hogy még csak titokban is híve lehessen a Názáretinek.

Mint minden hódító hatalomnak, így Pilátusnak is meg volt a maga kémszolgálatja és egész bizonyosan tudott felesége minden lépéséről, sőt nagyon valószínű, hogy Pilátus, mint jó politikus és katona, nemcsak szárnységde Manlius útján szerezte értesüléseit Jézus mozgalmáról, hanem a személyes összeköttetéshez a legmegbízhatóbbat, fele-

ségét használta fel.

Továbbmenőleg, a levél tartalma megerősíti azt a bibliakritikai megállapítást, hogy a Názáreti Jézus mozgalma egy népi, politikai felszabadító mozgalom volt, mégpedig az akkori viszonyoknak, a nép akkori kulturfokának megfelelően, Isten rendelésén alapuló, "teokratikus" mozgalom, melyben nagy szerepe volt a misztikumnak és vallásos áhitatnak.

Mint már említettem, a samariai és galileai nép akkor már több mint száz éve zsidó fennhatóság alatt élt, ami együtt járt nemcsak lelki-világuk, gondolkodásmódjuk judaizálásával, hanem a zsidó teokratikus államrendszer és politika következményeképpen a teljes "prozelitizálással", a minden eszközzel való zsidó vallásra térítéssel is. A papi uralomnak ez a törekvése nagyrészt sikerült is, amihez hozzájárult az a körülmény, hogy a Római hatalom által megszállt területen, a római császárt istenítő vallás mellett csak a zsidó vallás kapta meg a szervezkedési jogot. A többi "Religio Illicita", vagyis tiltott vallás volt, annak minden következményével. Ezért tartott fenn Jézus is egy bizonyos zsidós látszatot, ezért használta a zsidó próféták mondasait is, különösen akkor, ha a farizeusokat a saját fegyverükkel akarta sarokba szorítani, fejükre olvasva a saját prófétáikat.

Pilátus levelében ugyanazt írja, amit az Evangéliumok, hogy a farizeusok féltették Jézus mozgalmától úgy a saját, mint meghódított államterületük egységét és a prozelita adót, amiből óriási jövedelmük volt. Ezért hivatkoznak az Evangéliumok minduntalan arra, hogy a zsidók el akarták fogni és megölni Jézust. Pilátus maga is írja, hogy a farizeusoknak olyan nagy fejtörést okozott Jézus mozgalma, hogy még a kormányzást is elhanyagolták. Az Evangéliumok sokszor hivatkoznak arra, hogy a zsidók tanácskoztak afelől, hogy "miképpen veszíthetnék el Jézust". Sőt, amint János Ev. 11:46-57 részében írva van; "Egybegyűjték azért a papifjedelmek és a farizeusok a főtaná-

csot, és mondának: "Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok csodát mivel. Ha eképpen hagyjuk őt, mindenki hinni fog benne; és eljönnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet. Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék. Jézus azért nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan a vidékre, egy Efraim nevű városba. A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják."

Jézusnak is meg volt a maga hírszolgálatja és tudott a tanácskozásokról, tudta, hogy meg akarják őt ölni. Szemükre is vetette nekik, mondván: "Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; "...ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem néktek, amelyet az Istentől hallottam."

Mondának azért néki (a farizeusok): "Mi nem paráznaságból születünk; egy atyánk van, az Isten."

Mondá azért nekik Jézus: "Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem, mert én az Istentől származtam és jöttem. Ti az ördög atyától valók vagytok és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban. Aki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit."

Felelének azért a zsidók és mondának néki; "Nem jól mondjuk-e mi, hogy te Samaritánus vagy(és mágus), és ördög van benned?.... Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják (megkövezzék); Jézus pedig elrejtőzködék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük és eltávozik."
(János Ev. 8:37-59)

Ezekből az evangéliumi idézetekből számos tanulságot vonhatunk le.

Először is azt, hogy Jézus mozgalma - amint az Pilátus leveléből is kitűnik - valóban teokratikus elveken alapuló népi felszabadítási mozgalom volt, és a zsidók féltek attól, hogy a rómaiak elválasztják tőlük a 162 év óta prozelitizált Samariát és az ugyancsak nem zsidó

lakosságú Galileát, melyet 104 évvel Kr.e. foglaltak el és a rómaiakkal megegyezve tartottak zsidó közigazgatás alatt. Ők szedték be a 2 Drakhma (nem zsidók által fizetendő) prozelita adót és a tizedet.

Mivel Jézus nem volt zsidó, a prozelita adót ő is fizette (Máté 17:24-27), mint minden Samaritánus és Galileus.

Galilea és Samaria lakossága, Jézus népe, a Talmud, Baba Kamma szerint is "Valódi prozeliták". A két terület népe ugyanis egyformán Hittita- Szkitha- Szittyá, vagyis magyar fajú nép volt, amely függetlenségét mindig szerette volna visszanyerni. Köztük és a zsidók között "állandó volt a háborúskodás és a keserű viszony, mely még fokozódott, amikor Juda, a Rómával kötött szövetség után, Kr.e. 129-ben elfoglalta Samariát, majd Kr.e. 104-ben annak a Kishon folyótól északra eső részét Galileát is, és a lakosságot körülméltetésre és zsidó vallási törvények alá kényszerítette", írja J.W.Swain, a chicagói egyetem történelem professzora, "The Ancient World" c. könyvében.

A farizeusok tehát méltán féltették hódított területük egységét Jézus mozgalmától.

A másik tanulság az, hogy Jézus nem meghalni, hanem élni akart a népért. Azért "rejtőzött", és azért ment éjszakára mindig Jeruzsálembe kívül eső helységekre, ahol a saját fajtájabeliek, nem pedig zsidók laktak (János 11: 54, stb.). Ő nagyon jól tudta, hogy holtan semmit sem tehet népéért, mert Isten nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene (Márk 12:27 , Lukács 20:38).

Volt eset, hogy Jézust hívták a Jeruzsálemben lakó szittyákhoz, de ő "Nem akar vala Judeában járni, mivelhogy azon igyekezének a Judeabeliek, hogy őt megöljék." (János 7:1).

Eléggé nem hangsúlyozható továbbá az, hogy Jézus magát Isten fiának nevezte, de e jelzőt a zsidóktól megtagadta, nem azért, mintha őket nem tartotta volna Isten teremtményeinek, hanem azért mert ő ezt a kifejezést mintegy "suffixum ethnikumot, népi hovatartozandósági

jelzőként használta, mivel az ő népét, a kánaánita szittyákat, régebben "Isten Katonáinak" Isten Fiainak", országukat pedig az "Isten Országának" nevezték; (Smith's Bible Dictionary" 259.lap, Immanuel Velykovsky; "Ages in Chaos", Dr.Pálfi Károly; "A Magyar Nemzet östörténete és a Zsidóság", János apostol Közöns. I. Levele 3: 1,2,9,10, és 4:6).

Amikor Jézus a "kenyheknek Országáról", az Isten Országáról nyilvánosan beszélt, ahol a farizeusok és kémeik is hallották, rendszerint kétértelmű példázatokban beszélt, "Maguk között azonban a tanítványoknak mindent megmagyarázott". (Márk Ev.4:34). A farizeusok előtt az Isten országáról mint elvont fogalomról beszélt. Hívei elé azonban Él Isten Országának, mint földrajzi területnek elérését, felszabadítását tűzte célul. Ezt akarta Pilátus kihasználni, felszabadítani a prozelitákat a papi fejedelmek zsarnoksága alól, amivel két célt vélt elérni: egyrészt gyengíteni a zsidó nemzeti gőgöt, másrészt pedig az egyenes jellemű és megbízható szkitákat, mint jó katona anyagot római szövetségessé tenni, hiszen lovasságukat addig is nagyrészt ezek közül toborozták, mert ők maguk nem szerettek lóval bántani.

Hogy a farizeusok és papi fejedelmek Jézussal és mozgalmával szembeni álláspontját megértsük, képzeljük el, hogy mit csinálnának a románok ma, ha Erdélyben, amely évezredekken keresztül magyar volt, akadna egy hazafi, egy próféta, aki bár román állampolgárnak született, tehát jog szerint román, de vér szerint magyar származású, arról kezdene prédikálni, hogy: "Térjete meg (észre), mert az idő közel van és elközelgett az Isten Ország (Magyarország egységének és függetlenségének helyreállítása). Azt hiszem, a farizeusok szelíd galamboknak tűnnének a románok által rendezendő vérfürdő főhőhérai mellett. Erről ők már jó példával szolgáltak mióta 800 évvel ezelőtt elkezdtek a magyarok védelme alá a Kárpátmedencébe beszivárogni. Rájuk is érvényes az a közmondás, hogy: "Adj a tótnak (románnak) szállást, előbb-utóbb

kiver a házból.

A mai Izraelben ma is halálra ítélnék azt a Palesztinában született, arab vérű izraeli polgárt, aki a zsidók által meghódított arab területek felszabadítására titkos szervezkedést folytatna, mint ahogy Jézust is halálra ítélnék ma is, akár Izraelben, akár Romániában, akár bármelyik más "mozaikállamban" fejtené ki tevékenységét.

A "Niceai Zsinat" egyházatyái 1650 évvel ezelőtt azzal követték el a hibát, hogy üdvösségtanukat nem a sumér szittya fajú szülőktől származó Názáreti Jézus tanítására alapozták, hanem Őt meghamisítva megtették zsidónak, Dávid fiának, majd Isten Fiának, akit menyei Atyja halálra rendelt, hogy a bűnös emberiségnek megbocsáthasson. Az isteni ítélet végrehajtóiul pedig megtették a zsidókat. Sőt azzal az állítólagos farizeusi mondással, hogy: "Az ő vére mirajtunk és a mi magzatainkon", a mitológiai "eredeti bűn" helyett egy történelmi "eredeti bűnt" teremtettek, ami abszurdum, mert a mai nemzedéket nem lehet felelőssé tenni kétezer évvel ezelőtti elődeinek cselekedeteiért.

Ez az oka annak, hogy a világhatalommá fejlődött zsidóság szeretne szabadulni eme újabb "eredeti bűn" vádjától még azon az áron is, hogy a Názáreti Jézust a rómaiak ellen összeesküvő zsidó szabadság-hőssé, hőhérává pedig Pilátust tennék meg. Ebben az akcióban teljes egyetértésre találtak tizenhét zsidó származású kardinálisban, sőt magában a Pápában is.

A mi szempontunkból teljesen mindegy volna, hogy kik ítélték el és kik feszítették keresztre Jézust, mert mi magyar hitűek nem az ő kereszthalála és feltámadása révén akarjuk elérni lelkünk üdvösségét, hanem ama tanításainak betartása révén, melyek az "Ő szájából vannak". Nekünk a kánaáni szittya testvéreinket elzsidósító kajafás nem több és nem kevesebb, mint az erdélyi székely testvéreinket elrománosító Ceaucescu.

A "Niceai Credo" alapján álló egyházaknak azonban igen súlyos problémái lesznek, mert át kell nekik írni az úgynevezett Újtestamentumot. A keresztény tömegekkel el kellene hitetni, hogy amire 1942 év óta esküdtek, amiért a tudósokat máglyahalálra küldték, amiért az inkvizíciós pereket rendesték, mind hazugság, nem érvényes többé. Mert ha ezt az egy téglát kiveszik a keresztény hit alapjából, meglazul és kihullik a többi is. Az épület pedig összedől, lelkiileg maga alá temetve a hívek szemellenzős makacsabb részét és szélnek eresztve a józabbakat.

Az akció jelentős lépéssel jutott előre a múlt év végén. Ugyanis a TIME 1974. december 23-iki számában arról tudósít, hogy az 1974. év végén a franciaországi Troyesben lefolytattak egy polgári pert Jézus ügyében, abból a szempontból, hogy kik végeztették ki Jézust, a rómaiak, vagy a zsidók?

A zsidók előadója Jacques Isorni ügyvéd, a keresztény oldalé pedig Rev. Georges de Nantes volt.

Isorni rágalmozással vádolta Nantest, aki szóban és írásban az Újtestamentum, főleg János Evangéliuma alapján hirdette, hogy Jézust a zsidók itélték halálra és feszítették meg. Nantest már 1966-ban eltiltották a szószéktől, mert VI. Pál pápát eretneknek nevezte. Isornit pedig azzal vádolta, hogy meghamisította az Újtestamentumot, hiszen a zsidók felmentése ellene volna a Katholikus Dogmának. "Én a hitemet és egyházamat védem," kiáltotta Rev. de Nantes a bíróság előtt.

Isorni ügyvéd azt állította, hogy Jézus azért lett elítélve, mert fellázadt a római megszállás ellen. "Ha a bíróság nem ítéli el Rev. de Nantest rágalmozás miatt, akkor az azt jelenti, hogy védelmet nyújt neki a zsidók elleni prédikáláshoz," szegezte a vádat Isorni a bírónak. (Justifying him for preaching the massacre of the Jews.)

A háromtagú bíróság végül, két hónapi tárgyalás után kihirdette ítéletét, miszerint a rómaiak ölték meg Jézust. Rev. de Nantest pedig

rágalmazás vétségében mondta ki bűnösnek, és jelképesen egy Frank (Kb. 22 cent) pénzbüntetésre ítélte. Irja a TIME.

Isorni Ügyvéd meg lehetett elégedve az ítélettel, bár a büntetés csak egy cigaretta ára. De kicsikart egy ítéletet, amely ugyanúgy érvényes, mintha a büntetés százezer Frank volna.

Az ítéletben az a lényeges, hogy olyan országokban, ahol nincsenek tételes törvények, hanem a bírók "Jogszokások", tehát előző ítéletek alapján döntenek, bármelyik papot el lehet itélni, ha husvétkor az Evangéliumból felolvassa a vonatkozó részt, vagy prédikációjában elmondja híveinek, hogy mi is történt husvétkor és mik voltak az előzmények.

A hívek pedig meg kell hogy tanulják, hogy ami kétezer évig igaz volt, annak mostmár az ellenkezőjét kell elhinni.

A troyesi ítélet az a hólabda, amely ha lavinává nő, elsodorhatja mindazokat akiket érint az Úr Jézusnak ama mondása, hogy: "Szemeik vannak a látásra de nem látnak. Füleik vannak a hallásra de nem hallanak," és nem keresnek idejében menedéket saját, nemzeti egyházaikban.

Függetlenül a troyesi pertől, a Pápa már előbb létesített egy "Concilium"-ot Jézus származásának és kereszthalálának kivizsgálására, mely az "Ecumenia" keretében működik. Erről az újságok már eleget írtak, ismertette a mozgalom tanácskozásainak anyagát, melyből már előre látható, hogy a keresztény hívek nemsokára kénytelenek lesznek tudomásul venni, hogy a zsidó nép az Üdvözítő, és Jézus nem volt az Isten Fia, továbbá, hogy nem is halt meg a keresztfán.

Hogy a Názáreti Jézus mimódon volt üdvözítő és Isten fia, azt már megmagyaráztam jelen sorokban is és máskor is. Hogy meghalt e a keresztfán, és hová lett, arról legközelebbi számunkban fogok írni.

- Dr. Mihály Ferenc -